

Μέ τὸ Πανεπιστήμιον συνεκλιονθῆ ἡ πόλις,
 καὶ οἱ μαχητὰδες ἤγειμαν φρουροὺς καὶ περιπόλους,
 καὶ ὁ Καζέμπάκος ἐβόησε καὶ Ἐβουλετῆς Τριβόλης,
 καὶ ἄς ἐκρίνωσιν καὶ ἐμεῖς ἀκάνθας καὶ τριβόλους.

Ἄ δὲ Φραγκίδης κατ' αὐτὰς δὲν ξέρω πῶς ἀρρώστησε,
 καὶ αὐτὸ τοῦ Κόντη, βρὲ παιδί, παραποῦ τοῦ κόστισσε,
 οὐ μὴν καὶ ὁ κύριος Μπακσιζ νομίζω πῶς πυρέσσει
 καὶ ἔγκαιρος νῆπιρ ἴσῃν Βουλῆν μ' ἔπει νὰ μὴν μ' ἔπει.

Π. — Νά! μὲ ρομφαῖαν ἀστραπῆς
 κυττάξω τρέχοντας ἵππους
 καὶ τρέμω σὺν τὴν καλαμιά...
 φυλάξου νὰ μὴ φῆς καμμά!

Φ. — Ὁ φίλοι καθεκάληδες καὶ δρώντα παλληκάρια,
 μὴ τὰ σπαθιά σας βγάξετε μὲσ' ἀπὸ τὰ ριζάρια,
 καὶ ὁ Τσοῦγλος τώρα γὰρ δουλεῖτ' ἴππευε ἴσῃν Βουκουρέτσι
 φωνάζοντας «τραγιάτσα»,
 καὶ λέγουν ἡ Κυβέρνησις πῶς κλονισμὸν ἔπεισθη
 καὶ πῶς θὰ γίνουν φιάσκα.

Π. — Τί μόνονι μας καθήμεθα; τί μόνονι τραγουδοῦμε;
 πᾶμε ἄλλ' ἀλαλητήρια Συντεγνῶν νὰ δοῦμε.
 Λαὸς κυρίαρχος βοᾷ καὶ τὸν θυμὸ τοῦ δείχνει,
 λαὸς σὲ καθεκάληδες σωρὸ τῆς πέτρας ρίχνει.

Νά! τουφεκιάς ἀκούονται...
 καὶ μὲ τοὺς ἵππους
 οἱ φοιτητὰς συγροῦνται...
 δὲν ξέρεις τί νὰ πῆς.

Φ. — Πές μου τὸ πρόσωμεν καὶ αὐτὸ;
 πᾶω ἴσῃν σπῆτι νὰ κερτῶ,
 καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο μου, πούσαι ψυχὴ γενναία,
 λαχανικαμένους νᾶρχεσαι καὶ νὰ μοῦ λές τὰ νέκ.

Π. — Μὴ φοβᾶσαι, κουραχδόν,
 καὶ ἂν σοῦ σπᾶσουν τὸ ζερό
 μὲ μαχούρα, μὲ κοτρώνι,
 βάζεις ἄλλο πῶ γερό.

Σῆνω πᾶμε, πικραδέλα,
 καὶ λαὸς ἴσῃν Στύλους τρέχει...
 πάρε καὶ βροχῆς ὀμπρέλα
 γιὰτὶ λυσασξὲ νὰ βρέχη.

Φ. — Ὁ κυρίαρχος φρυάττει
 καὶ ψιλόνει τὴν κορφή,
 μὰ τοῦ Κόντη τοῦ Κορφέτη
 δὲν τοῦ καίγεται καρρῖ.

Ὁ Κορφέτης νότα μπένε
 δὲν ροβᾶται κατὰγίδα,
 καὶ ἂν τοῦ φύγη, καθὼς λένε,
 καὶ ὁ Καρτάλης μὲ τὸν Γίδα.

Π. — Ἐξέστη πάλιν ὁ λαὸς, ποῦ γι' ἄλλα δὲν τὸν μέλει,
 σὺν τοῦσαν πῶς δὲν θέλει
 καὶ ὁ Πατριάρχης ὁ κλεινός, Ἰωακείμ ὁ τρίτος,
 ὑπὲρ τῆς θείας πίστεως ὑπερχυθὼν ἀρτύτως,
 νὰ γίνῃ ἡ Βίβλος ἡ σεπτὴ φυλλάξ τοῦ Γαϊδάρου
 καὶ ἔνκ χαρρῖ τοῦ κάρου.

Φ. — Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, μ' ἀρέσουνε τὰ νεζάτα,
 πρὸ πάντων σὺν φτερόνεται μ' ὄνειρατα γεμάτα,
 καὶ ἤθελα νᾶμαι φοιτητῆς καθὼς εἰς ἄλλα χρόνα
 νὰ φλέγωμαι, νὰ πιάνομαι, νὰ ρίχνω καὶ κοτρώνα.

Ἦθελα νᾶμαι φοιτητῆς νὰ γίνωμαι ξεφτέρι,
 νᾶχω τὸν νοῦ μὲς ἴσῃν καρδιά καὶ τὴν καρδιά ἴσῃν χέρι.
 Ἦθελα νᾶμαι φοιτητῆς κερῶν λημονομένων
 καὶ πάλιν ἄς μ' ἀπέριπταν μετὰ πολλῶν ἐπίων.

Θέλω νεότητος θυμοῦς
 καὶ φλογόβλα βλέμματα,
 δὲν θέλω μόνον σκοτωμοῦς
 καὶ πληγωμένοους καὶ αἵματα.

Αὐτὰ βεβάζιος δὲν ζῆται καὶ ὁ χάριν τῶν ἀνθρώπων
 συσταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν εἰς τὸν Κρανίου τόπον.

Π. — Πᾶμε λοιπὸν καὶ σήμερα νὰ δράτῃς, Θεατρώνη,
 καὶ κρύψε τὸ κρανίον σου μὴ σπᾶξη μὲ κοτρώνι.

Καὶ καυπόσις ποικιλίας. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Καὶ τὰ παραλειπόμενα τὰ τοῦ Πολέμου βγήκαν,
 ὅπου στούς μελετήσαντας ἐνὶ ὕπνῳ ἴσῃν,
 λογοδοσία δηλαδὴ τοῦ Κώστα τοῦ Τοπάλη
 τὰ μάλιστα περιγραφῆς, ποῦ ἐξέστρα τὰ ψέλλει.

«Ἡρωίδες,» νέον τεῦχος Σεβαστῆς τῆς Καλλιπέρη,
 δεσποινίδος συγγραφέως, ποῦ πολλὰ σπουδαία ξέρει.

καταφύξις ἀποφῶν καὶ τῶν
 ἰσοποδῶν ἄς νᾶκαρρῶσται